

Mối Tình Siêu Dễ Thương

Contents

Mối Tình Siêu Dễ Thương	1
1. Chương 1: Mở Đầu	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15

Mối Tình Siêu Dễ Thương

Giới thiệu

Cô và anh là thanh mai trúc mã từ nhỏ với nhau, mặc dù chơi thân từ nhỏ nhưng tính khi hai người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/moi-tinh-sieu-de-thuong>

1. Chương 1: Mở Đầu

“Hi hi hi, em muốn ăn bánh.” Tiểu Hồ Đồ ba tuổi nói chưa sôi liên tục vùi vỉnh khiến mẹ ruột Đồ Nghiêm hơi cau mày liếc cô bé.

Thượng Phẩm tám tuổi bình thản lấy bánh ngọt trong hộp đựng thức ăn đưa cho cô bé, tiện tay sửa lại mái tóc rối của cô. “Tiểu Hồ Đồ, là bánh, không phải bánh.”

“Ừm...” Tiểu Hồ Đồ ậm ừ một tiếng, nhét bánh ngọt vào mồm, môi dính đầy bơ.

Thượng Phẩm rút khăn giấy lau sạch miệng cho cô bé.

Tiểu Hồ Đồ ăn xong buồn ngủ, đầu nhỏ gục thẳng vào ngực Thượng Phẩm. “Hi hi hi... sướng... ghê...”

Thượng Phẩm nhân chuông gọi nữ tiếp viên hàng không xin tắm chân đắp cho Tiểu Hồ Đồ, vuốt tóc cô bé, dỗ cô ngủ.

Đồ Nghiêm xem xong giấy tờ, nhìn bộ dạng con gái được chăm sóc cẩn thận liền ghé sang vỗ vỗ vai Thượng Phẩm. “Tiểu Quái Thú, con gái mẹ thế nào?”

Thượng Phẩm quan sát mẹ nuôi một cách nghiêm túc rồi gật đầu, trả lời: “Khá hơn mẹ nuôi.”

“Tên nhóc con!” Đồ Nghiêm trợn mắt.

Thượng Phẩm không hề sợ, cúi đầu ngắm Tiểu Hồ Đồ đã say ngủ.

Năm đó, cậu tám tuổi, không hiểu tình yêu là gì nhưng trong tâm trí luôn tồn tại một cô gái tên Hồ Tiểu Đồ. Năm đó, cô ba tuổi, nhận thức còn chưa rõ nhưng đã bắt đầu y lại vào Tiểu Quái Thú.

Thượng Phẩm và Hồ Tiểu Đồ từ nhỏ đã luôn phải đi đi về về giữa Newyork – Trung Quốc, Trung Quốc – New York.

2. Chương 2

Giữa hè, thành phố G nóng như thiêu như đốt. Một nhóm học sinh trong phòng học nọ vẫn nghiêm chỉnh chăm chú nghe giảng, vừa nghe vừa tập trung ghi nhớ.

Tuy nhiên không khí học tập này lại bị hai cô gái xinh xắn leo cửa sổ quấy phá.

Thượng Tâm sợ sệt kéo góc váy Hồ Tiểu Đồ. “Tiểu Hồ Đồ, mình nghỉ hay thôi đi, anh ấy mắng tụi mình chết mất.”

“Leo cũng leo rồi còn sợ cái gì? Yên tâm, mình bảo đảm anh cậu không giận đâu.” Hồ Tiểu Đồ nói chắc như đinh đóng cột ngược lại càng khiến Thượng Tâm rầu rĩ trong lòng. Anh trai nhà cô đối với ai cũng lạnh lùng chẳng nói chẳng rằng, duy chỉ với vị hôn thê Hồ Tiểu Đồ này là gần gũi chiều chuộng, đôi lúc khiến em gái là cô cũng phải ganh tị.

Hôm nay là sinh nhật Thượng Phẩm hai mươi tuổi, Hồ Tiểu Đồ muốn mang niềm vui bất ngờ đến cho anh nên mới rủ cô leo cửa sổ. Hiện Thượng Tâm hối hận rồi. Cô biết nếu anh trai bắt gặp hai cô làm chuyện nguy hiểm thế này thì tám phần cả hai sẽ bị cấm túc. Lần trước leo cây bắt chim, bài học còn nguyên, hai cô bị nhốt ở nhà nguyên kỳ nghỉ hè.

Hồ Tiểu Đồ không lo lắng như Thượng Tâm, thích thú nhón chân dòm phòng học của Thượng Phẩm, thấy Thượng Phẩm ngồi giữa lớp nghiêm túc nghe giảng liền phấn khích gọi Thượng Tâm: “Tâm Tâm, nhanh! Đưa xấp tranh cho mình!”

“Ồ.” Tâm Tâm ngờ nghệch chuyển xấp tranh vẽ sẵn cho bạn. Xấp tranh to một mét vuông chỉ chút chữ với hình, Hồ Tiểu Đồ lẩn Thượng Tâm phải cùng gồng sức mới nâng được chúng lên.

Lật bức thứ nhất, trên giấy là dòng chữ sặc sỡ: “Xin bạn Thượng Phẩm nhìn qua bên này.”

Hai cô rướn người gõ gõ cửa. Học sinh trong phòng tò mò quay qua, ngay cả giáo sư trên bục giảng cũng nhìn. Đọc được dòng chữ, đám học sinh bắt đầu rộ lên.

Ngoài một người vừa liếc sang đã đen mặt.

Hai cô quỳ nhỏ bên ngoài không biết sự tình, tiếp tục lật bức thứ hai: “Em muốn chính thức hẹn hò với anh.”

“Oa!” Phòng học ồn ào.

Hồ Tiểu Đồ lật tranh. Bức thứ ba là hình vẽ cậu bé trai hôn cô bé gái. Phòng học càng thêm ồn ào. Mấy học sinh tò mò đã đứng lên định xem cô gái ở ngoài.

Hồ Tiểu Đồ tiếp tục lật tranh. Bức thứ tư là một cái bánh sinh nhật to, trên cắm hai mươi cây nến và một hộp quà. Lật tiếp bức thứ năm, hộp quà mở, trong hộp có cô gái chu môi nháy ra. Tiếp bức thứ sáu, giấy viết: “Mau tới nhận quà của anh đi, nụ hôn của em chờ anh đó.”

“A!” Phòng học nổ tung.

Mặt Thượng Phẩm đã đen đến mức không thể đen hơn. Giáo sư mặc dù lớn tuổi nhưng tư tưởng khá thoáng, gõ thước lên bảng nói: “Được rồi, các em yên lặng. Còn năm phút nữa hết giờ, những lần trước thầy toàn dạy quá giờ, hôm nay thầy bù, cho các em tan sớm. Tan lớp đi.”

“Giáo sư vạn tuế!” Học sinh hô to, lập tức chen chúc đến bên cửa sổ, ngó có hai cô gái bèn tranh nhau hỏi: “Ai trong hai em vừa dâng môi mình vậy?” Một học sinh to gan gào lớn.

Thượng Tâm đỏ mặt giải thích: “Em là em gái Thượng Phẩm, còn cô bạn này là vợ chưa cưới của anh ấy.”

“Vị hôn thê? Ồ...”

Bấy giờ Thượng Phẩm đã dọn dẹp xong sách vở đến cạnh cửa sổ, mặt lạnh liếc em gái và vợ chưa cưới, hừ khê: “Ai đầu tiên?” Dáng vẻ ấy dọa Thượng Tâm hết hồn.

“Này Thượng Phẩm, đừng dọa các em ấy được không vậy? Cậu xem, dọa các em mặt tái mét rồi kìa. Để anh bế các em vào nhé.” Vừa nói, cậu bạn này vừa nhảy từ cửa sổ lầu hai xuống bệ cửa sổ lầu một, toan bế hai cô gái vào trong.

Thượng Phẩm nhìn, mặt càng lạnh. “Đừng động vào họ.” Lời sắc như dao, cậu bạn kia lập tức cười cười. “Quả là bảo bối, bảo bối. Tôi không động vào, không động vào đâu.” Dứt lời, cậu bạn liền nhảy về.

Hồ Tiểu Đồ rút cuộc cũng cảm giác được cơn giận của Thượng Phẩm bèn cười nịnh, chỉ chỉ đầu gối bị trầy vì leo cửa sổ của mình, mếu: “Đau, anh ơi...” Giọng nũng nịu khiến mọi thằng con trai mềm nhũn.

Thượng Phẩm vẫn không biểu hiện gì, đen mặt nhảy khỏi cửa sổ, trước kéo Thượng Tâm lên sau mới xoay người ôm Hồ Tiểu Đồ bế vào sau, giận dữ cắn răng đạp đổ luôn cái thang kê cạnh.

Rồi anh cầm sách xoay người bỏ đi.

Hồ Tiểu Đồ là lưỡi, nhe răng cười với mọi người một cái sau đó vẫy tay kêu Thượng Tâm cùng đuổi theo Thượng Phẩm.

Hai người bám gót Thượng Phẩm tới cửa trường học. Tài xế nhà họ Thượng mở cửa xe. Sau khi ba người lên xe, Thượng Phẩm vẫn chẳng nói một lời. Thượng Tâm trách cứ liếc Hồ Tiểu Đồ, đúng ánh mắt lên án cô bạn: “Xem đi, mình biết là sẽ thế này mà, lần nào vui chả biến thành sợ.”

Về đến nhà, Thượng Trạ Bắc và Hạ Hâm Hữu trông con trai lạnh lùng dẫn theo hai cô nhóc đáng thương đằng sau, lập tức hiểu kế hoạch đây tình cảm của hai cô lại bị ai đó dội một gáo nước lạnh.

Hạ Hâm Hữu đứng lên, đánh trống lảng: “Con trai, hôm nay sinh nhật con, mẹ nuôi con sớm đã đặt bàn ở Kim Đỉnh, chúng ta mau đến đó nào.”

“Vâng, con đi thay quần áo. Riêng Tâm Tâm và Tiểu Hồ Đồ không được đi.”

“Ồ?” Tiểu Hồ Đồ kinh ngạc.

“Em muốn đi, anh Thần còn chờ em!” Thượng Tâm sắp khóc rống.

“Hừ!” Thượng Phẩm không thèm đếm xỉa.

Thượng Trạ Bắc đứng ra nói đỡ: “Thượng Phẩm, Tâm Tâm với Tiểu Hồ Đồ...”

“Bố mẹ biết hai đứa nó làm gì không?” Thượng Phẩm cắt lời bố. “Chúng dùng thang và một cái cọc gỗ cao năm mét leo lên bệ cửa sổ lầu một. Nếu nhớ không đúng vững hoặc cái thang đổ mà ngã, không tàn tật cũng bị thương.”

“Gi cơ?” Điều này Thượng Trạ Bắc và Hạ Hâm Hữu không biết.

“Cho nên chúng bị cấm túc. Trừ đi học, còn đâu đều cấm. Cấm túc một tháng, kiểm điểm triệt để mới có thể ra khỏi cửa.” Từ trước đến giờ Thượng Phẩm nói một là một, hai là hai nên anh vừa dứt lời, Thượng Tâm liền khóc lóc chạy qua vỗ lấy điện thoại, bấm số Thần Tri Thư sực sùi kể lể.

Hồ Tiểu Đồ hoàn toàn không ngờ Thượng Phẩm sẽ tức tới mức này. Thấy Thượng Phẩm lên phòng, cô liền đuổi theo. “Anh không thể làm thế... Ồi!” Chưa dứt lời, cô đã bị tóm lấy.

Vào phòng, Thượng Phẩm ấn cô lên đùi mình, thẳng thừng tút vấy cô lòi luôn cả quần lót hồng in hình con cừu bên trong. Thượng Phẩm giơ cao tay, Hồ Tiểu Đồ lập tức hiểu anh định làm gì bèn rống lên như heo bị chọc tiết: “Thượng Phẩm, anh dám à?! Em mười lăm rồi, không phải năm tuổi! Anh mà dám đánh em, em... em...”

“Em sao?” Hỏi xong, tay liền hạ xuống. Bốp! Lốp thịt dưới quần lót bắt đầu xuất hiện vết đỏ. “Nói cho em biết, thậm chí dù em năm mươi tuổi, nếu còn dám làm những chuyện như thế, anh vẫn sẽ đánh mông em. Có biết leo cái thang đó nguy hiểm lắm không mà còn dám rủ Tâm Tâm theo? Nhỡ hai em ngã, bố mẹ lo thì sao?” Thượng Phẩm dứt một câu liền bốp một phát, mỗi cái đều đau.

Hồ Tiểu Đồ ban đầu còn giãy giụa sau đã khóc thét.

Thượng Tâm dưới lầu nghe tiếng khóc của Hồ Tiểu Đồ thì sợ đến quên khóc, vội vã nói với Thần Tri Thư bên kia đầu dây: “Anh Thần ơi, anh mau dẫn bố mẹ nuôi đến đây đi. Lát nữa anh trai đánh em, anh phải liều mình ngăn anh ấy cho em đó.” Xong cô liền cúp điện thoại, chạy đến ôm cánh tay Thượng Trạ Bắc. “Bố, con sẽ ngoan, về sau con sẽ ngoan mà...”

Thượng Trạ Bắc liếc vợ một cái, ý hỏi có cần can dự không, bố mẹ Tiểu Hồ Đồ ở Newyork biết con gái bị đánh đòn nhỡ đau lòng thì sao. Hạ Hâm Hữu phẩy tay, ý bảo với tính con trai nhà mình thì không dạy cô nhóc kia một bài học chắc chắn sẽ không cho qua. “Không sao, thằng bé thương con bé hơn ai hết, nó tự có chừng mực. Với cả lần này đúng là hai đứa quá to gan. Như lời Thượng Phẩm, nhỡ con bé ngã thật thì chúng ta biết ăn nói với Đồ Nghiêm làm sao.”

Thượng Phẩm bên này đánh hơn chục cái mới dừng, nhìn vết đỏ trên mông Tiểu Hồ Đồ, kiềm chế đau lòng, lạnh giọng hỏi: “Biết sai chưa?”

“Em không sai, em muốn về Newyork, em muốn tìm mẹ...”

Bốp! Lại một đánh. “Nước xa không cứu được lửa gần, em không nhận sai thì đừng mong ra khỏi cửa.”

“Hu hu hu, anh bắt nạt em, anh bắt nạt em...” Hồ Tiểu Đồ bắt đầu ương ngạnh giãy, nhào vào lòng Thượng Phẩm đánh đập khóc lóc tới nỗi không mở nổi mắt, bàn tay bé nhỏ quơ loạn xạ trong không trung vô tình tát phải má Thượng Phẩm. Cái tát này làm hai người sững sốt.

Hồ Tiểu Đồ hoảng sợ, quẹt quẹt nước mắt lùi ra xa.

Thượng Phẩm thở dài, nhìn cô, gọi: “Em lại đây.”

Hồ Tiểu Đồ hơi sợ nhưng vẫn ngoan ngoãn qua. Thượng Phẩm lau nước mắt cho cô. “Biết mình sai chỗ nào chưa?”

Hồ Tiểu Đồ gật đầu, trả lời: “Em không nên leo cửa sổ.”

“Còn gì nữa?”

“Em không nên rủ Tâm Tâm leo cửa sổ.”

“Gì nữa?”

“...”

Thượng Phẩm lại thở dài, kéo Hồ Tiểu Đồ ôm vào ngực. “Em đừng nên để mình gặp nguy hiểm, càng đừng nên làm chuyện nguy hiểm như thế.”

“Nhưng em muốn anh vui.” Hồ Tiểu Đồ uất ức.

Thượng Phẩm xoa xoa mũi cô. “Dù muốn anh vui thì cũng phải trong tình huống bản thân em an toàn. Em làm chuyện nguy hiểm, anh chỉ hãi, nào có vui. Còn đau không?”

“Đau!” Hồ Tiểu Đồ tội nghiệp đáp, mắt khóc đã sưng lên, nhẹ ngả vào bờ vai Thượng Phẩm. “Anh đánh mạnh, đau quá.”

“Để anh xoa cho nhé?”

“Ừ.” Hồ Tiểu Đồ cười trộm.

Thượng Phẩm nhẹ xoa mũi Hồ Tiểu Đồ, cô nhóc trong lòng lại đùa giỡn giãy giụa. Con trai tuổi hai mươi, miếng ngon trong ngực, không có gì mới là bệnh. Bàn tay xoa mũi càng lúc càng không đúng chỗ, Thượng Phẩm cụng trán mình vào trán cô. “Có phải anh nên đòi quà sinh nhật của mình không?”

Hồ Tiểu Đồ bĩu môi. “Đánh mũi em, đừng mong còn quà.”

“Thì anh trộm vậy.” Dứt lời, tay đẩy Hồ Tiểu Đồ ngã ra giường. Anh ngắm đôi môi nhỏ của cô, không chút do dự ngậm lấy.

Đôi môi mềm mại khẽ mở đón nhận nụ hôn của anh. Tình cảm phút chốc bùng lên mãnh liệt.

3. Chương 3

Tay Thượng Phẩm vuốt từng tác da non trên người Tiểu Hồ Đồ. Tình dục như củi khô gặp lửa, một khi châm lên rất khó dập tắt.

Chưa! Lý trí yêu cầu anh dừng lại. Cô còn quá nhỏ.

“Tiểu Quái Thú...” Đột ngột dừng khiến Tiểu Hồ Đồ mơ màng càng thêm mơ màng, giọng nói càng hấp dẫn lạ kỳ. “Anh sao vậy...”

“Chưa đến lúc.” Giọng Thượng Phẩm hơi khàn do dục vọng.

“Nhưng anh muốn.” Cô có thể cảm nhận được điều anh cần. Tay nhỏ dò dẫm phía dưới cảm chỗ ấy của anh. “Em giúp anh.” Sớm không phải lần đầu tiên. Cô chẳng giỏi lắm song cũng đủ khiến Thượng Phẩm phát điên.

“Ừm...” Xong xuôi, Thượng Phẩm đứng dậy tìm khăn lau sạch tay nhỏ bị anh làm dơ của cô. Anh ngắm khuôn mặt hồng hồng nhỏ nhắn. Dù vẫn chưa thỏa mãn nhưng thế này đủ khiến anh cười rồi. Cô nhóc này rõ ràng rất xấu hổ mà cứ luôn làm việc to gan. “Anh sẽ lấy quần áo cho em. Em trước ngủ ở phòng anh một giấc đi.”

“Nhưng lát nữa em muốn đến Kim Đình tham dự tiệc sinh nhật của anh.” Đừng cấm túc cô mà! Tiểu Hồ Đồ cầu xin trong lòng.

Thượng Phẩm bất đắc dĩ cười cười, chọc một ngón tay vào trán cô. “Lớn chuyện như vậy, Tâm Tâm không gọi cứu viện thì không phải Tâm Tâm. Chừng cha nuôi, mẹ nuôi và cả Tri Thư cũng sắp tới rồi. Em nghỉ một lát đi, ăn cơm anh gọi.”

“Hi hi hi...” Tiểu Hồ Đồ lập tức hết căng thẳng, cởi sạch áo váy trên người chui vào chăn của Thượng Phẩm, yên tâm nhắm mắt.

Thượng Phẩm tìm quần áo cho Tiểu Hồ Đồ đặt ở đầu giường, sau đó vào phòng tắm thay quần áo rồi xuống lầu. Quả nhiên cả nhà đang tụ tập ở phòng khách, bàn tiệc chực chờ đã bày xong. Thượng Phẩm ngồi trong lòng Thần Tri Thư, hai đứa cùng chơi game trên máy tính bảng.

Mọi người thấy Thượng Phẩm xuống lầu cũng hiểu sau cơn mưa trời lại sáng rồi, bèn tập trung vào tiệc. Thượng Phẩm ngồi xuống cạnh Thần Tri Mặc, liếc số thứ tự hồ sơ vụ án trên tay cô, nói: “Vụ kiện

này là của cha nuôi, mười năm trước. Nếu không phải khẩu cung bị cáo trước sau khác thường, tự lộ chân tướng thì rất khó thắng kiện.”

Thần Tri Mặc mỉm cười bày tỏ sự đồng ý, gập hồ sơ lại. “Vì sao cậu chuyển khoa?”

“Chỉ là sự thách thức bản thân.”

“Thách thức bản thân hay là vì Hồ Tiểu Đồ mà hoài phí tài năng của mình? Chẳng lẽ cậu định cả đời đều hy sinh vì cô bé ấy sao?”

Thượng Phẩm biết Thần Tri Mặc không cố ý gây sự hoặc giả đây chỉ là thói quen. Thần Tri Mặc trời sinh có tài làm luật sư, thời điểm hỏi dồn ai đó khí thế đều áp đảo đối phương như vậy. Tuy nhiên, đối với Thượng Phẩm thì vô ích, anh miễn dịch từ lâu rồi. “Đáng giá.” Câu trả lời hai chữ ngắn gọn khiến mặt Thần Tri Mặc trắng bệch.

Phải, Hồ Tiểu Đồ vĩnh viễn là người mà Thượng Phẩm cảm thấy làm điều gì vì cô đều đáng giá. Còn Thần Tri Mặc cô, cô chẳng là gì. Nhanh chóng điều chỉnh tâm tình, Thần Tri Mặc nghiêng người rút một hộp quà khỏi túi xách da, coi như trước đó không hề xảy ra chuyện gì, cười nhạt. “Chúc mừng sinh nhật.”

“Cảm ơn.” Thượng Phẩm mỉm cười ảm áp, nhận quà.

Lúc này Hồ Tiểu Đồ đã thay quần áo, mới tỉnh ngủ, mắt nhắm mắt mở xuống lầu. “Em muốn uống nước.”

Dứt lời, Thượng Phẩm cầm ly nước tới. Tiểu Hồ Đồ ừng ực uống một hơi cạn sạch, sau đó nằm bẹp dí trên đùi Thượng Phẩm.

“Chưa tỉnh hẳn?”

“Dạ, mọi người đánh mặt chược ồn quá. Anh, mấy giờ mình ăn cơm?”

“Đói à?”

“Vâng.” Cô nhắm mắt gật đầu.

Thượng Phẩm rướn người quan sát bên bàn mặt chược, hỏi to: “Bố, mẹ, ăn cơm được chưa ạ?”

“Đợi hết lượt này đã.” Thượng Trạ Bắc trả lời con xong lại cúi đầu chơi tiếp. “Bính, trừ!”

Thượng Phẩm bèn quay lại hỏi: “Tiểu Hồ Đồ, ăn bánh trước nhé?”

Bánh?! Tiểu Hồ Đồ lập tức mở mắt, tỉnh như sáo, gật gật đầu. Thượng Phẩm dắt cô vào bếp. Bánh sinh nhật cha nuôi, mẹ nuôi gửi tới được làm từ sữa, Hồ Tiểu Đồ thích mê.

Ngắm cô ăn bánh một cách vui sướng, Thượng Phẩm cũng thấy vui theo.

“Ô! Hai người ăn vụng bánh nhé!” Thượng Tâm và Thần Tri Thư lộ đầu dòm vô bếp.

Thượng Phẩm cốc vào trán hai bạn trẻ mỗi người một cái đau điếng. “Sinh nhật anh, bánh sinh nhật là của anh, sao lại gọi là ăn vụng?”

Thượng Tâm xoa trán, mặt lộ vẻ không phục, lầm bầm: “Chỉ cho Tiểu Hồ Đồ ăn, không cho em ăn, keo. Anh trai gì mà chẳng biết thương em.”

“Nói ai keo hả? Ăn đi.” Thượng Phẩm lấy thêm hai đĩa bánh cho Thượng Tâm và Thần Tri Thư.

Ba đứa ngồi ở bàn ăn ăn bánh ngọt, Thượng Phẩm rót cho mình một ly cà phê. Anh vốn chẳng ưa bánh ngọt. Hồ Tiểu Đồ trông anh không ăn bèn xúc một nĩa lớn nhét vào miệng anh, nhìn anh cau có nuốt nó cười ha ha.

Vì cô cười, Thượng Phẩm cảm giác bánh ngọt ngấy ngấy trong miệng hình như cũng không đến nỗi dở.

Năm thứ hai đại học, Thượng Phẩm chuyển sang khoa kinh tế, việc học nặng lên rất nhiều. Hồ Tiểu Đồ cũng lên lớp 11, bài tập vô số kể. Tuy nhiên chỉ cần kịp giờ, Thượng Phẩm sẽ kèm Hồ Tiểu Đồ học hay tới đón Hồ Tiểu Đồ với Thượng Tâm tan học.

Ở trường, anh cũng rất yên tâm về hai cô gái nhỏ. Thần Tri Thư học hơn các cô một lớp, là một Tiểu Bá Vương trong trường. Có cậu ta canh chừng hai cô, chẳng đứa nam sinh nào dám lém phếng đến gần họ cả.

Chín giờ tối, Thượng Tâm và Hồ Tiểu Đồ tan lớp học nói tiếng Pháp, lên xe, mặt đen sì sì.

“Ai chọc Tiểu Hồ Đồ của anh giận? Nói anh nghe nào.”

“Hừ!” Hồ Tiểu Đồ ngoắt đi không thèm để ý Thượng Phẩm.

Thượng Tâm không nhịn được phì cười. Thượng Phẩm liếc sang, ý hỏi cô chuyện gì. Thượng Tâm lôi một xấp thư màu hồng từ trong cặp ra, khỏi mở cũng biết nội dung bên trong là gì. Thượng Phẩm đen mặt. “Ai gửi cho các em?”

“Không phải tụi em!” Thượng Tâm nín cười. “Thư này gửi anh. Ha ha ha, từ sáng sớm hôm nay đi học tới lớp học nói tiếng Pháp giờ, đi đâu cũng có nữ sinh đến nhờ tụi em chuyển thư tình cho anh. Tiểu Hồ Đồ chắc tức sắp nổ rồi.” Thượng Tâm dứt lời liền cười to.

Thượng Phẩm mỉm cười, cầm hết thư tình, mở cửa xe, vứt thẳng vào thùng rác ven đường. Quay lại xe, anh vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. “Hết giận chưa?”

Hồ Tiểu Đồ mím môi. “Còn một chút.”

“Vậy làm sao mới hết giận?”

“Ngày mai anh phải tỏ ra thân mật với em trước cổng trường.”

“Việc này không ổn lắm?” Trường cô học là trường điểm, nội quy rất nghiêm. Ngay cả Thượng Tâm, Thần Tri Thư ở trường cũng không dám có hành vi quá giới hạn. Có lần hai đứa còn bị mời lên văn phòng vì dặt tay nhau trong sân trường.

“Anh không đồng ý?” Hồ Tiểu Đồ mím môi càng chặt.

Dòm chừng vẻ mặt của cô, Thượng Phẩm đành bắt đắc dĩ. Thôi, cương cô từ trước giờ rồi, lần này đáng gì. “Anh đồng ý với em. Đừng giận nữa.”

“Anh, anh thật tốt!” Hồ Tiểu Đồ lập tức tươi roi rói, ôm anh hôn một cái thật kêu.

Thượng Tâm ngồi ghế sau không chịu nổi bèn rên: “Này, hai người đừng xem em như không khí được không? Về nhà em mách bố mẹ giờ.”

Hồ Tiểu Đồ quay đầu lè lưỡi với Thượng Tâm. Hai người nhe răng với nhau, trông vừa buồn cười vừa đáng yêu.

4. Chương 4

Thượng Phẩm cương chiều Tiểu Hồ Đồ là chuyện cả nhà đều biết. Tiểu Hồ Đồ từ nhỏ lớn lên ở nhà họ Thượng, chính bản thân cô cũng thường bảo mình là con dâu nuôi từ bé. Cô xem Thượng Trạh Bắc và Hạ Hâm Hữu như cha mẹ ruột, thậm chí còn thân hơn cha mẹ ruột. Uất ức, tâm trạng không vui, cô sẽ nghịch ngợm ôm Hạ Hâm Hữu, gọi mẹ. Hạ Hâm Hữu dĩ nhiên cũng yêu cô nhóc dễ thương này, thương cô hơn cả Thượng Tâm khiến Thượng Tâm nhiều lần phát ganh.

Tốt nghiệp THPT, Tiểu Hồ Đồ đậu đại học G. Cô nhóc Thượng Tâm ngờ nghịch điểm chuẩn không đủ, dỗi kêu gào đòi thi lại, người trong nhà nói sao cũng không nghe đành để cô học thi lần thứ hai.

Hồ Tiểu Đồ thi đậu, Đồ Nghiêm sớm chuẩn bị vé máy bay đi Newyork nghỉ hè cho cô và Thượng Phẩm. Thượng Tâm học thi lại tất nhiên không thể theo, nhìn anh trai dẫn Hồ Tiểu Đồ đi chơi mà lòng đầy chua xót, nước mắt rơi lã chã.

Thượng Phẩm không nỡ để Hồ Tiểu Đồ khóc theo bèn dắt nhanh cô lên máy bay. Hồ Tiểu Đồ trách anh: “Anh, nếu em không thi đậu có phải anh cũng đối với em giống Tâm Tâm không?”

Thượng Phẩm gấp tài liệu lại, nhìn cô, lắc đầu.

“Thế sao anh nghiêm khắc với Tâm Tâm thế?”

“Em là vợ anh, nó là em gái anh.”

“Có gì khác chứ?”

“Vợ là để yêu, mưa to gió lớn có anh che cho em, nên em không cần phải quá kiên cường. Em gái là để dạy, bên ngoài nhiều kẻ xấu, nó lại ngây thơ, nên nó nhất định phải kiên cường.” Thượng Phẩm nói xong bèn nhấn chuông gọi nữ tiếp viên hàng không cho tắm chân cùng ly sữa, trông cô uống sữa, đắp chăn cho cô rồi liền bảo cô ngủ ngoan đi, đừng nhiều chuyện nữa.

Hồ Tiểu Đồ le lưỡi, nhắm mắt, khoé môi cong cong. Thượng Phẩm dù lịch sự tao nhã nhưng trong xương tuỷ vẫn tồn tại chủ nghĩa đàn ông. Anh hy vọng mình sẽ là bầu trời của cô, chắn tất cả mưa gió cho cô. Tình yêu của anh như một tấm khiên kiên cố, chở che cô, bảo bọc cô, không để cô chịu thương tổn. Hồ Tiểu Đồ cũng nguyện làm một cành hoa nhỏ bé trong lồng kính của anh, vĩnh viễn là cô gái cần anh yêu thương.

Nói sang Newyork nghỉ hè nhưng thật ra nghỉ hè chỉ có mình Hồ Tiểu Đồ. Thượng Phẩm vừa tới Newyork liền bị Đồ Nghiêm ném vào Nghiêm thị học hỏi. Mỗi ngày Hồ Tiểu Đồ lái xe đạp một mình dạo đông dạo tây, mua một đồng hồ linh kính về, đa số đều chẳng dùng được vào việc gì.

Mỗi ngày Thượng Phẩm từ công ty trở về nhiệm vụ đầu tiên chính là nghe cô giận giận dỗi dỗi kể hôm nay đi đâu, mua cái gì, hơn nữa còn bình luận chung về mỗi món đồ mình mua. Sự kiên nhẫn đó không thể không làm Hồ Định Duệ và Đồ Nghiêm gờn gợn tay cái với Thượng Phẩm, thầm than trong bụng rằng con rể tốt thế này đốt đèn lồng đi tìm cũng khó.

“Anh, anh kể một chút hôm nay ở công ty anh làm gì đi.” Hồ Tiểu Đồ tắm xong liền chạy qua phòng Thượng Phẩm, thấy anh nằm trên giường đọc sách bèn nhào vào chui vô chăn rúc trong lòng anh.

Thượng Phẩm bỏ quyển sách xuống, vỗ mông cô. “Theo uncle Nghiêm tham gia một cuộc đàm phán thú vị. Uncle Nghiêm rất tuyệt, cậu là một nhà đàm phán tài ba.”

Hồ Tiểu Đồ bĩu môi. “Cậu cả em là gian thương xảo trá thì có. Mẹ em bảo cậu luôn lấy mè đen của mình đổi dưa hấu của người khác, cho nên mẹ tuyệt chẳng bao giờ muốn làm ăn với cậu cả em, bởi ai làm ăn với cậu đều bị cậu tính kế. Anh biết cậu tính kế lừa mợ cả em thế nào không?”

“Xin chờ kể nghe.” Thượng Phẩm lộ vẻ tò mò để cô nói tiếp.

Hồ Tiểu Đồ ngồi trên bụng anh, khua chân múa tay kể: “Bà ngoại em là mẹ kế của mợ em. Mợ em khi đang đi du học ở nước ngoài gặp rắc rối, bản thân bà ngoại giao cho mẹ em nhiệm vụ chăm sóc mợ nhưng lúc ấy mẹ em không có thời gian nên đành nhờ cậu cả. Ai ngờ cậu cả lại dụ mợ chạy trốn, bấy giờ mợ cả mới học cấp II mà cậu dám ra tay. Sau mợ cả gặp tai nạn ngoài ý muốn, mất trí nhớ, về nước. Ông cậu ghê tởm của em cũng về theo buộc mợ phải khôi phục trí nhớ. Khi đó tin này nổi như cồn, ngay cả báo nước ngoài cũng đăng tin.”

Chuyện này Thượng Phẩm cũng từng nghe qua. Mợ cả Hồ Tiểu Đồ là một ngôi sao lớn thuộc công ty Ôn thị, sau rời làng giải trí một thời gian dài, đột nhiên một ngày xuất hiện trở lại trên trang bìa tạp chí với danh hiệu Nghiêm phu nhân.

Làm người nhà họ Nghiêm rất khổ. Không kể đến Nghiêm Thị, ngay bố vợ, mẹ vợ tương lai của mình trước khi kết hôn cũng chiến một trận sôi sùng sục. Chỉ là Nghiêm Thị sau khi kết hôn vẫn phải gánh vác sự nghiệp của Nghiêm thị, Nghiêm thị trong tay ông cậu càng ngày càng phát triển. Còn bố vợ, mẹ vợ mình rảnh là liền tốt đi chơi, chẳng rõ trốn nghỉ phép ở hòn đảo nào, hoàn toàn không quan tâm thiếu mình công ty có sao không.

Thượng Phẩm bắt đầu dĩ thử dài, dỗ Tiểu Hồ Đồ gục trên vai mình nằm thẳng ra. “Bảo bối, đến giờ đi ngủ rồi.”

Hồ Tiểu Đồ tức thì từ chối. “Trông vậy thôi chứ em không mệt. Em vẫn chưa quen giờ giấc bên này, không ngủ được.”

“Chúng ta tới đây nửa tháng rồi đấy!”

“Nửa tháng kè nửa tháng. Em chưa buồn ngủ, anh trò chuyện tiếp với em. Nói chuyện ở công ty đi, hoặc không em kể anh nghe tiếp chuyện thời trẻ của mẹ em.”

“Bảo bối, anh không có hứng thú với mẹ em.”

“Vậy anh hứng thú ở em cái gì?” Hồ Tiểu Đồ chợt hạ thấp người, mắt to trong suốt dán chặt vào anh, cổ áo ngủ trễ xuống chỉ cần anh cúi đầu là sẽ thấy hết. “Có hứng thú... với em không?”

Thượng Phẩm đau đầu. Lại nữa! “Chưa đến lúc.”

“Lần nào anh cũng bảo chưa đến lúc! Rốt cuộc bao giờ mới đúng lúc?!” Hồ Tiểu Đồ tức tối. Bạn học cùng lớp nhiều đứa đã kinh nghiệm đầy mình, còn cô với vị hôn phu từ tấm bé này vẫn mãi giậm chân tại chỗ. “Giờ chính là lúc.” Hồ Tiểu Đồ một mực cởi quần áo Thượng Phẩm, dáng vẻ không cởi không tha.

Trời ạ! Thượng Phẩm thật sự sợ mình không nhịn được muốn măm măm cô. Nhưng... giờ chưa được! Ít nhất phải chờ cô trưởng thành. Giữ đôi tay đang làm bậy của cô, Thượng Phẩm lật người đè cô xuống dưới thân. “Đừng ồn, về phòng ngủ đi...”

“Hai đứa đang làm gì đấy?!”

Thượng Phẩm và Hồ Tiểu Đồ đồng thời quay đầu. Ngoài cửa là bộ mặt tức xịt khói của một người.

“Bố...” Hồ Tiểu Đồ lúng túng gọi nhỏ, cố gắng co mình lại dưới ngực Thượng Phẩm. “Sorry, em quên đóng cửa.”

5. Chương 5

Đồ Nghiêm mặc đồ ngủ lười biếng ngồi trên sofa phòng khách như người không xương, song hai mắt lại sáng rỡ đợi trò hay.

Hồ Định Duệ mặt mũi sầm sì, lạnh lùng nhìn chằm chằm hai đứa trẻ đứng giữa phòng khách.

Hồ Tiểu Đồ đứng cạnh Thượng Phẩm, nắn ngón tay. “Bố...”

“Con nín!”

Hồ Tiểu Đồ lè lưỡi, chẳng hề sợ.

Thượng Phẩm im lặng thở dài, vừa định mở miệng thì Hồ Định Duệ đã đứng dậy, ngón tay run run chỉ Hồ Tiểu Đồ rồi chuyển qua chỉ Thượng Phẩm, muốn nói nhưng không thể cất thành lời, cuối cùng thất bại thả móng trở lại ghế salon, liếc vợ bảo: “Em dạy chúng đi. Như thế không phải!”

Bị chỉ tên, Đồ Nghiêm đành bất đắc dĩ đứng dậy, quan sát hai đứa nhỏ, cười cười. “Thượng Phẩm, Tiểu Hồ Đồ còn nhỏ.”

Hồ Định Duệ gật gù.

Đồ Nghiêm nhếch môi. “Nó không hiểu chuyện nhưng con là người lớn, con phải hiểu chứ. Bố mẹ không muốn làm ông ngoại, bà ngoại sớm vậy đâu.”

Hồ Định Duệ tiếp tục gật gù.

“Cho nên...” Đồ Nghiêm cười nhẹ, tới cạnh Thượng Phẩm nói vừa đủ bốn người nghe: “Con phải chú ý các biện pháp phòng tránh nhé.”

“Phụt...” Hồ Tiểu Đồ cười ra tiếng, ngó sắc mặt bố mình thì đành nén về.

Thượng Phẩm ngược lại có thể nhin cười, gật đầu, đáp: “Con sẽ chú ý.”

Hồ Định Duệ tức anh ách, đập bàn, mắng: “Hồ đồ!” rồi bỏ đi.

“Mẹ, hình như bố giận.” Hồ Tiểu Đồ nghịch ngợm nói.

Đồ Nghiêm bấu môi, khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười. “Mẹ đi dập hoả thay các con. Các con về phòng tiếp tục đi.” Xong bà liền nháy mắt với Thượng Phẩm.

Giờ phút này hình như cũng chỉ còn mỗi Thượng Phẩm có thể phớt tỉnh chúc ngủ ngon mẹ vợ.

Không để ý vẻ mặt lúng túng của hai đứa nhỏ, Đồ Nghiêm hơi thất vọng, lầm bầm: “Chẳng vui gì hết.” rồi lên lầu.

Bố mẹ đi, Hồ Tiểu Đồ cười duyên leo lên lưng Thượng Phẩm, cắn cắn lỗ tai anh. “Anh yêu, mẹ bảo chúng ta tiếp tục kìa.”

Thượng Phẩm lắc mình, thả cô xuống đất. “Em về phòng em ngủ, anh về phòng anh ngủ.” Dứt lời, không thêm liếc cô, anh lên thẳng lầu.

Hồ Tiểu Đồ theo sau anh, than: “Chẳng vui gì hết.” Tuy nhiên nhìn lỗ tai đỏ hồng của anh, cô không kìm được cong môi, lầm bầm: “Anh muốn giả bộ hả? Xem anh nhin tới khi nào?”

Thượng Phẩm về phòng tắm nước lạnh rồi mới ngủ. Anh và Hồ Tiểu Đồ ở chung với nhau nhiều năm, tắm cũng từng tắm chung, nhưng anh vẫn chưa vượt qua bước cuối cùng kia. Không phải là không có dục vọng. Trời biết, ngửi hương thơm của cô, anh đau căng. Cho nên việc không chạm vào cô chỉ là sự chờ đợi, mong cô lớn thêm chút nữa, ít nhất cũng để cô vào đại học đã.

Đại học à... Hình như không lâu nữa nhỉ... Thượng Phẩm nhếch môi, tắt đèn.

Kỳ nghỉ hè ở Newyork tiếp tục, Thượng Phẩm ngày càng bận rộn, hôm nào cũng làm thêm giờ đến nửa đêm mới về. Song về nhà thấy một cô gái đáng yêu nằm ngủ trên giường mình, anh nghĩ mệt mỏi nữa cũng không thành vấn đề.

Hồ Tiểu Đồ thường trách mẹ: “Anh ấy chỉ là thực tập sinh, sao lại bận thế hả mẹ?”

Đồ Nghiêm cười bảo con gái ngốc, chẳng giải thích nhiều.

Cuối cùng kỳ nghỉ hè kết thúc, Hồ Tiểu Đồ phải về nước, tham gia tập huấn quân sự. Thượng Phẩm cũng chính thức tốt nghiệp đại học, gia nhập HT, đảm nhiệm chức trưởng bộ phận, tự mình cáng đáng một nhánh của công ty.

Tập huấn quân sự là hình thức giam lỏng. Sau một tháng, cô nhóc Hồ Tiểu Đồ trở nên vừa gầy vừa đen, thấy Thượng Phẩm đứng chờ đón ở cổng trường thì mọi uất ức, khổ cực đều trào lên hốc mắt.

Nước mắt của cô như cây kim châm vào tim anh. Anh ôm cô vào lòng, dỗ dành từng câu từng câu. Cô nhóc nhân cơ hội vội không sống ở ký túc xá trường.

“Điều kiện ở trường dù thiếu thốn nhưng đây là một phần của cuộc sống đại học. Bỏ lỡ, sau này em sẽ tiếc lắm.”

“Em ở một tháng rồi. Giường số 1 quá to như bò rống, giường số 3 suốt ngày cần nhả, còn bạn mập mập giường số 4 thì mắc chứng mộng du, có đêm tự dưng chui vào chăn em dọa em sợ hết hồn.”

“Thật không?” Trông cách cô nắn ngón tay cũng biết cô xạo.

“Thật mà.” Cô nhóc gật gật đầu, đáng vẽ thành khẩn.

Thượng Phẩm cứng chiều cười. “Đưa thời khoá biểu cho anh.”

Hồ Tiểu Đồ lấy thời khoá biểu trong túi xách hi hi đưa ra. Một ngày năm tiết, bốn ngày có tiết buổi sáng, ba ngày buổi chiều. Giờ học sáng bắt đầu vào bảy giờ, giờ học chiều kết thúc vào tám rưỡi. Anh nhíu mày hỏi cô: “Thời khoá biểu em chọn?”

“Các bạn chung phòng em đều chọn vậy, em chịu thôi. Chẳng lẽ thời khoá biểu không hợp lý?” Về mặt cô rất bất đắc dĩ, nhưng anh thì rất rõ cái cô nàng từ thời cấp II đã coi việc chơi hơn việc học, suốt ngày trốn đi chơi chọn giờ học sớm nhất và giờ học muộn nhất làm gì.

“Học sáng có, học chiều có, về nhà phiền lắm, em nên ở trường. Không thích phòng ký túc xá đang ở thì để anh nói cô quản lý đổi một phòng khác không ồn, không mòng du cho em.”

“Anh!” Hồ Tiểu Đồ trề môi muốn khóc.

“Về nhà phiền lắm.” Anh làm bộ bất đắc dĩ.

Hồ Tiểu Đồ bĩu môi. “Chẳng phải lúc anh học đại học cũng thuê nhà ở gần trường sao?”

“Mua, không phải thuê. Nhưng anh sao yên tâm để em sống một mình.”

Hồ Tiểu Đồ thực sự muốn khóc. “Anh, anh cố ý.”

Rốt cuộc anh cũng bật cười, ôm siết cô vào ngực, hôn trán cô. “Bảo bối, sống chung, em sẵn sàng chưa?”

“Dạ rồi.” Mắt cô long lanh nước, môi cười, cũng ôm anh thật chặt.

6. Chương 6

“Được chưa?” Thượng Phẩm ôm Tiểu Hồ Đồ, dán môi ở tai cô, hỏi.

Ánh mắt Tiểu Hồ Đồ lấp lánh. Cô quàng tay vòng qua cổ anh, siết lấy anh. “Anh, em là của anh, từ trước đến giờ đều là của anh.”

Thượng Phẩm ôm cô ngồi trên giường, dịu dàng cởi quần áo của cô. Da thịt trơn mịn nà tiếp xúc với không khí. Cơ thể cô anh không hề xa lạ, hai người từng tắm chung cơ mà. Nhưng bây giờ, thời điểm cô chính thức giao mình cho anh, anh vẫn phải quỳ gối hôn lên nó.

Môi hôn khê, từng tắc từng tắc tiếp xúc da thịt như đang dùng hai hòn đá đánh lửa chà xát nhau. Khi anh nhẹ nhàng ngậm một đầu ngực của cô, cơ thể hai người đồng thời bùng cháy.

Tiểu Hồ Đồ uốn ngực dán sát vào anh, khoái cảm khiến cô mất khống chế rên rỉ: “Anh, sao nó là lạ...”

“Sắp không lạ nữa đâu.” Thượng Phẩm cũng hơi hồi hộp. Tuy anh quen với cơ thể cô nhưng dù sao đây vẫn là lần đầu của anh. Anh nhớ lại nội dung trong sách hoặc phim A, ngón tay lần mò xuống dưới.

Tiểu Hồ Đồ cũng hồi hộp. Càng hồi hộp, cơ thể càng thất chặt. Thượng Phẩm nghĩ rằng mình đã chuẩn bị đầy đủ, song khi anh móc tay lục lọi chôn bí ẩn, Tiểu Hồ Đồ vẫn hơi khô và chặt. Anh xấu hổ hỏi: “Ở đâu vậy?” Bên dưới anh đã sắp nổ mà vẫn chưa tìm ra lối vào.

“Sao em biết?” Cô xấu hổ, lúng túng. “Anh... không biết à?” Không phải con trai đều rành vụ này ư?

“Anh chưa từng... Sao biết!”

Thượng Phẩm trong lòng Tiểu Hồ Đồ là một người con trai không gì không làm được, ấy vậy mà giờ đây trông anh nhịn mà mặt đỏ cả lên. Cô vui vẻ cười, khen: “Anh, anh thật dễ thương!”

Đối với con trai, tiếng cười này không khác gì đụng chạm lòng tự ái. Thượng Phẩm ấn vai cô, tay trượt xuống ôm eo cô, không thêm quần đũng chỗ hay không, đảm.

Tiểu Hồ Đồ giật mình, hai chân kẹp chặt anh, lo lắng giãy giụa. “Anh, anh từ... từ... a...” Lời chưa dứt, thân dưới bỗng thấy đau.

Thượng Phẩm hưng phấn lạ thường, toàn thân căng cứng. Cảm giác bị siết chặt này thật mất hồn.

Lần đầu tiên của họ không phải là hoàn hảo. Vì Thượng Phẩm hơi kích động nên lên đỉnh rất nhanh, còn Tiểu Hồ Đồ chẳng cảm nhận được gì như trong sách miêu tả hết, chỉ thấy đau ngất đi được.

Thượng Phẩm vào nhà vệ sinh lấy khăn lông ra cẩn thận lau sạch đùi, bắp chân dính tinh dịch và máu cho cô. Hơi thở tình dục lan toả khắp phòng.

Thượng Phẩm cảm giác cơ thể vẫn hừng hực. Anh vớt khăn, lật người nằm đè lên cô, cắn cắn vành tai cô, vừa hôn vừa hỏi: “Thêm lần nữa nhé?”

Tiểu Hồ Đồ cau mày, nhưng tay Thượng Phẩm đã dò vào chỗ mẫn cảm của cô, đầu ngón tay ngoay ngoáy khiến cô không thể từ chối, đành rên rên rỉ rỉ.

Năng lực học tập của Thượng Phẩm luôn rất cao. Qua bài học đầu tiên, lần thứ hai anh đã rõ mình cần phải làm gì để khơi lên dục vọng của cô, khiến cô hiểu tình dục là chuyện rất tuyệt diệu.

Hôn như cũng thoát ra. Thượng Phẩm nằm trên cô thở gấp. Cao triều vừa qua làm cả hai không rời nhau được. Tiểu Hồ Đồ bị đè không thở nổi bèn đẩy anh. Anh lật mình, đối thành cô ở trên, vẫn không rời cô.

“Anh, em là của anh rồi, phải không?”

Khoé môi Thượng Phẩm cong cong, ôm chặt cô. “Trước giờ em đều là của anh. Ngủ đi.”

Tiểu Hồ Đồ nghe lời nhắm mắt, song vẫn nhỏ giọng hỏi: “Vậy anh thì sao?”

Thượng Phẩm hôn mí mắt cô. “Anh cũng vậy, trước giờ, vĩnh viễn, đều là của em.”

Nhận được đáp án như ý, cuối cùng cô cũng chìm vào giấc ngủ.

Tình yêu không thể chiếm lấy. Muốn có nó phải có nhau, phải có tình cảm với nhau. Tình yêu có muôn vạn trạng, tình yêu của mỗi người không giống nhau. Tình yêu của Tiểu Hồ Đồ hết một câu chuyện cổ tích, hoàng tử của cô từ lúc sinh ra đã luôn bên cô.

“Anh, bao giờ anh mới cầu hôn em đây?” Cô nằm trong lòng Thượng Phẩm, đầu ngón tay trắng nõn vẽ những vòng tròn lên lồng ngực anh.

Thượng Phẩm giữ tay cô, nghiêng người ôm cô. “Tiểu Hồ Đồ, đừng chọc anh. Đây là lần đầu của em, anh không muốn em đau.”

Tiểu Hồ Đồ bấu môi, thân dưới đồng thời cảm thấy nhẹ đau nhẹ xót. Cô nắm tay thành nắm đấm vào ngực anh. “Thế vừa nãy sao anh không dừng? Em khóc dữ thế anh còn chẳng thèm dừng.”

“Mỗi người con gái đều phải đau một lần, lần sau sẽ hết.”

Sao tính anh cứ lạnh như tiền vậy không biết! Hồ Tiểu Đồ hơi thất vọng. Tuy chính cô đòi lên giường nhưng người hưởng thụ là anh cơ mà, một câu nói ngọt mà cũng keo là sao? Cô giận dữ leo xuống người anh, kéo chăn trùm kín đầu. “Không có lần sau nữa đâu.”

Thượng Phẩm nhìn cô. Cô nhóc này dối thật.

Anh mò dưới chăn, móc một chiếc nhẫn kim cương đã chuẩn bị từ sớm ra khỏi túi quần. Chiếc nhẫn kiểu dáng xinh xắn, viên kim cương nho nhỏ đính trên trông rất kiều sa. Anh đứng bên giường, quan sát ai đó làm kén bèn cười. Anh kéo tay cô đeo chiếc nhẫn vào ngón giữa. “Em còn nhỏ, chờ em lớn, anh sẽ tặng em một buổi cầu hôn hoành tráng hơn.”

Tiểu Hồ Đồ kéo chăn xuống, nâng tay mình lên ngắm chiếc nhẫn, khoé môi không nhịn được cong cong. “Không được nói dối, phải ngoéo tay.”

“Trẻ con!” Thượng Phẩm miệng mắng nhưng ngón tay vẫn ngoắc vào tay cô.

Tiểu Hồ Đồ chột ngồi dậy ôm cổ anh. “Anh tốt nhất.”

Thượng Phẩm cười, hưởng thụ vòng ôm mềm mại, vuốt mái tóc cô mà trái tim sắp nhũn hết ra.

Không phải không muốn cưới cô, có điều cô chưa lớn. Thượng Phẩm ôm cô, dỗ cô ngủ một lát, chờ cô ngủ rồi mới đứng dậy qua phòng làm việc. Trong phòng chồng chất giấy tờ. Thứ anh gánh vác không chỉ mỗi hạnh phúc của cô mà còn cả tương lai.

Điện thoại reo.

“Tiểu Quái Thú, con gái mẹ ăn ngon không?” Giọng Đồ Nghiêm trước sau đều duyên song lời nói ra luôn khiến Thượng Phẩm phải cau mày.

“Có chuyện mẹ cứ nói.”

“Không dễ thương gì cả.” Đồ Nghiêm trách. “Mẹ với cha nuôi con muốn đi Maldives chơi một tháng, tuy nhiên dự án đầu tư mới ở HT không thể bỏ. Vậy nên con với Tiểu Hồ Đồ sang Newyork đi.”

“Mẹ, con có thể đi, nhưng Tiểu Hồ Đồ phải ở lại học.”

“Chuyện này... từ hồi cấp II con gái mẹ đã hiểu. Thượng Phẩm, đừng bảo con ăn rồi sẽ không chịu trách nhiệm nhé?” Giọng Đồ Nghiêm trở nên sắc nhọn.

Thượng Phẩm bóp trán, cảm thấy thật nhức đầu với người mẹ thích diễn vai bán con gái này. Đầu dây bên kia đổi người. Giọng Hồ Định Duệ trầm trầm vang lên: “Thượng Phẩm, chuyến đi Newyork lần này con cần đi. Về phía trường Tiểu Hồ Đồ, bố đã trao đổi rồi. Ông nội bên này cũng nhớ nó. Con mang nó qua đây đi.”

Thượng Phẩm thở dài, đành đồng ý. Cúp điện thoại, cửa phòng lặng lẽ mở. Tiểu Hồ Đồ mặc độc chiếc áo sơ mi lè lười chui vào làm ổ trên đùi anh như một con mèo. Cô ngước đầu cụng vào trán anh. “Anh, cưới em rất mệt phải không?”

Thượng Phẩm gật đầu, mỉm cười. “So với việc có thể cả đời ở bên em, mệt này đáng là gì.”

Thế gian không lời nào ấm hơn lời này.

“Anh, em yêu anh.”

“Anh hiểu.” Anh cúi đầu ôm cô nhóc trong lòng, đáp giữa nụ hôn: “Anh cũng yêu em.”

7. Chương 7

Tình yêu của Thượng Phẩm là định mệnh. Ngày Tiểu Hồ Đồ ra đời, lần đầu tiên thấy cô cười với anh, tất cả như đã được sắp đặt trước.

Thương cô, chiều cô, làm bạn với cô như một thói quen cũng như một lẽ thường. Thượng Phẩm cũng từng thử suy nghĩ xem, đổi người khác, mình có vậy không. Nhưng anh phát hiện, khi anh ôm Tiểu Hồ Đồ thì chưa từng nghĩ đến người khác, trong mắt, trong lòng anh đều là cô. Chỉ mình cô.

Hôn lễ của họ diễn ra trong lời chúc phúc của mọi người. Tiểu Hồ Đồ cố tình ném hoa cô dâu cho Thần Tri Mặc. Thượng Phẩm cũng cười, thật lòng mong cô luật sư tài giỏi sẽ sớm tìm được nửa kia.

Cuộc sống sau khi cưới cũng như trước khi cưới, chỉ thỉnh thoảng thêm vài điều mới lạ như mang thai hoặc mang thai sinh ba.

Khi phát hiện cái thai là khi cô đang thăm Trần Nhiễm nằm viện. Cô ngồi trong phòng bệnh người thân ăn trái cây, đột nhiên vừa ăn vào đã nôn ra, kiểm tra mới biết mình mang thai.

Không ngờ mang thai, Tiểu Hồ Đồ vừa mừng vừa lạ. Tuy sắp thành mẹ nhưng tính cô vẫn còn trẻ con. Vượt cái bụng bằng phẳng của mình, cô ngạc nhiên khi nghĩ bên trong nó đang có một sinh mệnh.

“Anh, anh thích con trai hay con gái?”

“Đều thích.” Thượng Phẩm sướng rơn cả người, ôm chặt cô lấm bả, luôn mỉm cười.

“Nếu là con gái, hai năm sau chúng ta sinh thêm một cậu con trai; nếu là con trai, hai năm sau chúng ta sinh thêm một cô con gái, nhé? Nếu chỉ có một đứa thì rất cô đơn. Như chị em ấy, nếu lúc còn bé bố em nhận nuôi thêm một đứa làm bạn với chị thì giờ chị sẽ không trầm tính như thế.” Tiểu Hồ Đồ mang thai

nhưng vẫn là cô nhóc mồm miệng thao thao bất tuyệt, nằm trong ngực Thượng Phẩm nói liên tù tì đến lúc ngủ.

Thượng Phẩm đợi cô say giấc rồi mới nhẹ chân vào phòng làm việc, nhìn đồng hồ, nghĩ giờ này người nhà họ Hồ đã lên máy bay rồi, người nhà họ Nghiêm chắc cũng sắp sang. Công chúa hai nhà mang thai, cả họ lo lắng. Anh bật cười, chẳng rõ nên cảm thấy mừng vì bảo bối của mình được nhiều người yêu thương hay nên cảm thấy bức khi vợ mình mang thai mà họ kích động còn hơn sản phụ.

Ngày thứ hai, nhóm đầu tiên gõ cửa dĩ nhiên là Hồ Định Duệ và Đồ Nghiêm. Đồ Nghiêm chạy vào phòng ngủ, ôm con gái dặn to dặn nhỏ phải chú ý cái gì, cẩn thận cái gì. Hồ Định Duệ ngồi trong phòng khách, nhìn con rể xuống lầu, mặt lạnh hạ lệnh: “Tối nay con và Tiểu Hồ Đồ bắt đầu chia phòng ngủ.”

“Bố, lúc mẹ mang thai hai người cũng chia phòng ngủ ư?”

Thượng Phẩm ngấm vẻ mặt cứng đờ của bố vợ, nụ cười tươi rói giữ nguyên. May lúc này Đồ Nghiêm và Tiểu Hồ Đồ xuống lầu khiến không khí hoà hoãn chút ít. Tiểu Hồ Đồ nhào vào lòng bố, dọa Đồ Nghiêm với Thượng Phẩm hết hồn.

Hồ Định Duệ đỡ con gái, trách cô không cẩn thận tí nào.

Tiểu Hồ Đồ lè lưỡi, vui quá nên cô không nhớ trong bụng có em bé mà.

“Bố mẹ lần này về nước bao lâu?”

“Đợi con sinh xong bố mẹ mới đi.”

“Công việc bên Newyork thì thế nào ạ?” Thượng Phẩm cau mày. Anh vừa dứt lời bỗng phát hiện bố vợ, mẹ vợ nhìn mình cười híp mắt.

Tiểu Hồ Đồ nổi khùng. “Bố! Mẹ! Con mang thai, sao lại bảo chồng con đi công tác?!”

“Con gái mang thai, chẳng lẽ con bảo bố mẹ đi ư?” Đồ Nghiêm mặc kệ.

Hai bên giằng co. Hồ Định Duệ khôn hơn, tỉ tê rằng mình và vợ lớn tuổi, phải nhân dịp cháu ngoại ra đời mà bên cháu, với cả già rồi nên muốn giao sự nghiệp lại cho lớp trẻ.

Thượng Phẩm khổ không thể tả. Tiểu Hồ Đồ nhìn chồng sắp khuất bóng, lập tức ôm bụng. “Ôi ôi ôi, bụng của con... đau!”

Mọi người tức thì quảng công ty ra sau đầu, hoá tốc đưa cô vào xe ô tô, kêu tài xế phóng tới bệnh viện.

Tới bệnh viện, Tiểu Hồ Đồ không đóng kịch nữa, hết đóng nổi rồi. Hồ Định Duệ hừ con gái, Đồ Nghiêm nói thăm con gái gả ra ngoài như bát nước hắt đi, Thượng Phẩm nắm tay cô khuyên nhủ: “Nếu đến rồi thì đi siêu âm kiểm tra luôn đi, nhớ có chuyện gì.”

“Em nghe anh.”

Kết quả, lần đầu tiên Tiểu Hồ Đồ siêu âm là sau khi mang thai ba tháng. Không kiểm tra không biết, kiểm tra xong liền giật mình.

Bác sĩ bảo cô thai sinh ba. Tất cả mọi người kinh ngạc.

Lúc về, Thượng Phẩm cứ luôn miệng dặn tài xế: “Chạy chậm lại... Chậm lại...”

Tài xế cho xe chạy với tốc độ 30km/h. Thế là trên đường có một chiếc Bentley đi với tốc độ rùa bò.

Tiểu Hồ Đồ hơi lúng túng. Ba đứa?! Trong bụng cô có tới ba đứa nhóc?! Cô không phải heo, sao mần đẻ thế?!

8. Chương 8

Vì sinh ba nên không thể nào sinh đẻ tự nhiên. Tính ngày sinh, Thượng Phẩm quyết định sẽ cho Tiểu Hồ Đồ nằm viện trước đó một tháng. Ai ngờ đứa bé như có gắn thiết bị cảm ứng trong người, mẹ mới vào nằm viện ngày đầu tiên, nửa đêm mơ mơ màng màng kêu muốn đi vệ sinh, Thượng Phẩm đi, kết quả nửa đường quần ướt nhẹp.

“Sao vậy?”

“Anh, hình như... vỡ nước ối.”

“Cái... Anh đi gọi bác sĩ!”

Anh luống cuống tay chân chạy đi, lát sau trở lại cùng bác sĩ tới đưa Tiểu Hồ Đồ vào phòng sinh. Thượng Phẩm chờ ngoài cửa, sắc mặt tái nhợt như sắp ngất. Khi Đồ Nghiêm và Hồ Định Duệ đến, chân tay anh đã phát run.

“Sinh à?” Đồ Nghiêm hỏi.

“Mẹ, mọi người bảo bảy sinh, tám không sinh, đứa bé tám tháng...” Thượng Phẩm không dám nói hết. Một người luôn tỉnh táo như anh giờ hoàn toàn mất lý trí.

“Nói hươu nói vượn cái gì!” Hồ Định Duệ đen mặt quát.

Đồ Nghiêm từng sinh con nên bình tĩnh hơn hai người đàn ông. “Tiểu Hồ Đồ sinh ba, tỷ lệ sinh non tương đối cao. Mẹ sớm hỏi bác sĩ rồi, không sao.”

“Không sao thật chứ?” Hai đấng mày râu đồng thanh hỏi, mặt mày lo lắng như nhau.

Đồ Nghiêm lắc đầu, ngồi xuống.

Chừng một giờ sau, cửa phòng phẫu thuật mở.

“Người thân Hồ Tiểu Đồ có đây không?”

“Đây!” Ba người xông lên.

“Mẹ tròn con vuông rồi. Em bé sinh non nên cần giữ trong hộp nhiệt 24 giờ. Sản phụ đang khâu vết mổ. Mọi người có thể nhìn em bé trước.” Y tá nói xong lại trở vào phòng phẫu thuật.

Bấy giờ Thượng Trạm Bắc và Hạ Hâm Hữu cũng tới. Đồ Nghiêm dẫn bà bạn thông gia Hạ Hạ đi nhìn em bé, để ba đấng mày râu ở lại chờ Tiểu Hồ Đồ.

Đợi Tiểu Hồ Đồ đáng kính được đẩy ra, chân Thượng Phẩm nhũn như bún, đứng dậy khỏi ghế một nửa bỗng sững sốt ngã ngồi trở lại.

Hồ Định Duệ nhìn anh, xì một tiếng, song vẻ mặt dịu đi nhiều.

Lúc Hồ Tiểu Đồ tỉnh lại, Thượng Phẩm ngồi bên mép giường, sắc mặt mỗi mệp. Thấy cô mở mắt, anh lập tức ân cần hỏi: “Có khó chịu ở đâu không? Vết mổ đau không? Em chưa thể ăn gì, bác sĩ bảo chờ khí thoát hết mới được ăn.” Anh huyền thuyên hết một ông già.

Hồ Tiểu Đồ mở to mắt nhìn anh, không lên tiếng.

Dáng vẻ lo lắng của anh khiến cô cảm thấy rất rất hạnh phúc.

“Sao?” Cô im lặng làm Thượng Phẩm càng lo.

Tiểu Hồ Đồ lắc đầu, nở nụ cười ngọt ngào. “Anh, em rất khỏe, rất hạnh phúc.”

Thượng Phẩm trút hơi thở nặng nề nén đã lâu trong lòng. Anh cúi đầu hôn lên trán cô. “Anh yêu em.”

“Chỉ yêu mình em?”

Anh gật đầu.

Tiểu Hồ Đồ mỉm cười. “Anh không yêu con ư?”

Thượng Phẩm bật cười, đáp nhỏ: “Yêu, anh yêu tất.”

“A, vậy anh không còn yêu mình em nữa rồi...”

“ ... ”

...

Hồ Tiểu Đồ nằm viện một tháng thì về nhà. Ba cái bánh bao ở trên giường, ba khuôn mặt giống nhau như đúc, da trắng mềm mại ai gặp cũng yêu.

Thượng Phẩm nghỉ phép hoàn toàn, chuyên tâm ở nhà hầu vợ và ba đứa con. Có điều sau khi ra viện, họ nháy mắt cảm thấy lúng túng. Vì ba đứa bé quá giống nhau nên những lúc vừa cho một đứa bú xong, đứa khác khóc bèn bế lên cho bú, định lo đến đứa thứ ba thì lại không phân biệt được đứa nào là đứa thứ ba chưa được bú, đứa nào là đứa thứ nhất đã bú rồi...

Vậy nên luôn có một đứa bị bỏ đói.

Đứa bé đói bụng tất nhiên sẽ khóc quấy, nó khóc quấy thì bố mẹ dĩ nhiên không thể ngủ ngon. Vài ngày trôi qua, Tiểu Hồ Đồ và Thượng Phẩm ngày càng tiêu tụy...

Hai người suy tính rồi quyết định nhờ bề trên ra tay. Tuy nhiên Hạ Hâm Hữu và Đồ Nghiêm quả thật đều không thích hợp trông em bé. Vốn tưởng ba ông thợ giày hơn một Gia Cát Lượng, ai dè kết quả càng không thể phân rõ đứa nào bú rồi, đứa nào chưa...

Tình trạng rối ren mãi đến lúc Hồ Định Duệ chịu hết nổi thuê ba bảo mẫu về trông riêng từng đứa, cuối cùng vấn đề cho ăn cũng được giải quyết.

Con một tuổi, vóc dáng Tiểu Hồ Đồ đã khôi phục lại như trước khi sinh. Tiệc sinh nhật ba bé, cô diện lễ phục đen xinh đẹp quý phái, tuy nhiên phần lưng trần trụi khiến Thượng Phẩm với Hồ Định Duệ đồng thời sầm mặt.

Thượng Phẩm cởi ngay áo vest choàng cho cô. Hồ Tiểu Đồ miễn cưỡng phải đồng ý, song vẫn dửng dăng muốn cởi.

“Mặc vào, đừng để hở...” Anh than vãn.

Tiểu Hồ Đồ cười híp mắt chọc: “Không thì sao?”

Tay Thượng Phẩm siết chặt eo cô, liếc ba đứa con bị bốn vị trưởng bối vây quanh, chẳng cần bố mẹ trông. Anh dắt cô thẳng lên lầu.

Vì có con, hai người đã lâu chưa đụng chạm. Thượng Phẩm ôm cô ngã xuống giường, vừa định này nọ nọ thì ngoài cửa vang lên tiếng hét: “Bố mẹ mấy đứa nhỏ đâu? Con buồn ngủ rồi nè!”

Thượng Phẩm cảm giác một bộ phận nào đó trên người mình vì tiếng hét này mà đau căng.

Tiểu Hồ Đồ nằm dưới cười thành tiếng, rướn cổ hôn anh. “Ba đứa nhà mình như quỷ đòi nợ nhĩ.”

“Y hệt quỷ đòi nợ!” Anh ủ rũ nằm vật ra giường.

Hồ Tiểu Đồ xoa tóc anh. “Bố mấy đứa, mình đi dỗ bọn nhỏ ngủ đi.”

“ ... ”

Hạnh phúc không phải mọi chuyện đều suôn sẻ. Hạnh phúc là dù gặp khó khăn gì, bạn đều biết sẽ có một người bên cạnh bạn một đời một kiếp, mãi mãi không xa rời.

“Em yêu anh, anh.”

“Anh cũng yêu em.” Thượng Phẩm trả lời, nghe tiếng khóc rống dưới lầu, cười thêm: “Cũng yêu cả ba quỷ đòi nợ nhà mình nữa.”

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/moi-tinh-sieu-de-thuong>